

Wereldwijd meer dan 100 miljoen boeken verkocht

DAVID DOELWIT
BALDACCİ

THRILLER

Over het boek

Nadat ze eerder recht tegenover elkaar kwamen te staan in een gevecht op leven en dood, slaan huurmoordenaars Will Robie en Jessica Reel nu de handen ineen. In een wereld waarin geen ruimte is voor twijfel, behoren Robie en Reel tot de besten van hun vak.

Zeer ervaren, uiterst professioneel en dodelijk precies; ze schakelen altijd hun doelwit uit.

Maar nu komen Robie en Reel voor een taak te staan die hen dwingt verder te gaan dan ooit tevoren. Want het gekozen doelwit levert een complicatie op die ze nooit hadden kunnen voorzien.

En falen is nog altijd geen optie...

Over de auteur

David Baldacci is de succesvolle auteur van meer dan 25 thrillers en romans. Hij studeerde politieke wetenschappen en rechten en was gedurende negen jaar werkzaam als bedrijfsjurist en advocaat in Washington D.C. In 1996 debuteerde hij als thrillerschrijver en intussen is zijn werk in 45 talen vertaald en zijn er wereldwijd meer dan 100 miljoen exemplaren van zijn boeken verkocht. Met zijn Wish You Well Foundation strijdt Baldacci samen met zijn vrouw Michelle al jaar en dag tegen analfabetisme.

Van dezelfde auteur

Het recht van de macht
Op eigen gezag
Duister lot
Vuil spel
Onder druk
In het hart
Nachtreizigers
De laatste man
Onbewaakt ogenblik
De samenzwering
Het uur van de zonde
De verzamelaars
Geniaal geheim
De verraders
Niets dan de waarheid
De rechtvaardigen
Familiëverraad
In het geheim
Verlos ons van het kwaad
Rechteloos
De zesde man
Die zomer
De provocatie
Onschuldig
Vergeeten
De aanslag

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

David Baldacci

Doelwit

A.W. Bruna Uitgevers

Oorspronkelijke titel

The Target

Copyright © 2014 by Columbus Rose, Ltd.

Published by arrangement with Lennart Sane Agency AB.

Vertaling

Jolanda te Lindert

Omslagbeeld

© CollaborationJS / Arcangel Images

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer

© 2014 A.W. Bruna Uitgevers, Utrecht

ISBN 978 94 005 0444 8

NUR 332

*Voor coach Ron Axselle,
omdat je zo'n goede mentor en vriend bent*

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veeelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

1

Vierhonderd mannen woonden hier, de meesten voor de rest van hun leven.

En daarna gingen ze naar de hel, voor de rest van de eeuwigheid.

De muren waren van dik beton. De binnenkant van de muren zat onder afstotende graffiti, allemaal even verdorven, en elk jaar werd een nieuwe laag vunzigheid op de muren geklad, als de steeds dikker wordende laag slib op een binnenkant van een rioolbuis. De stalen tralies waren ingekerfd en beschadigd, maar nog altijd onbreekbaar door mensenhanden. Er was weleens iemand ontsnapt, maar dat was al ruim dertig jaar geleden. Eenmaal buiten deze muren kon je nergens meer naartoe. De mensen die buiten de muren woonden, waren niet vriendelijker dan de mensen binnen deze muren.

Bovendien hadden ze meer vuurwapens.

De oude man had alweer een ernstige hoestaanval en hoestte bloed op. Dat was al een even duidelijk bewijs van zijn terminale toestand als de uitspraak van een arts. Hij wist dat hij stervende was, het enige wat niet duidelijk was, was wanneer. Maar hij moest volhouden. Hij moest nog iets doen en daar zou hij geen tweede kans voor krijgen.

Earl Fontaine was groot, maar hij was nog veel groter geweest. Zijn lichaam was kleiner geworden doordat de kwaadaardige tumor hem van binnenuit opvrat. Zijn gezicht was sterk gerimpeld, verwoest door de tijd, vier pakjes mentholsigaretten per dag, slechte voedingsgewoonten en vooral een verbitterd gevoel van onrechtvaardigheid. Zijn huid was dun en bleek door de tientallen jaren binnen deze muren waar de zon niet kwam.

Moeizaam ging hij rechter op in bed zitten en keek naar de andere mannen in de ziekenzaal. Er waren er maar zeven, en niemand van hen was er zo slecht aan toe als hij. Zij zouden deze ziekenzaal misschien weer rechtop uitkomen. Dat was niet meer voor hem weggelegd. Maar toch, ondanks zijn slechte toestand, glimlachte hij.

Een andere gevangene zag Earls gelukkige blik en riep: 'Waar moet jij verdomme om glimlachen, Earl? Laat ons even meelachen, wil je!'

Earl grijnsde over zijn hele, brede gezicht, ondanks de pijn in zijn botten die voelde alsof iemand er met een stompe zaag doorheen sneed. 'Ik ga hier weg, Junior,' zei Earl.

'Lulkoek,' zei de andere gevangene die om onbekende redenen binnen deze muren Junior werd genoemd. Hij had in drie landen vijf vrouwen verkracht en gedood, alleen maar omdat ze de pech hadden gehad zijn pad te kruisen. De autoriteiten werkten als een gek om zijn huidige ziekte te genezen, zodat ze hem zoals de bedoeling was over twee maanden konden executeren.

Earl knikte. 'Hier weg.'

'Hoe dan?'

'In een kist natuurlijk, Junior, net als jouw eigen magere lijf.' Earl grinnikte, terwijl Junior zijn hoofd schudde en weer mistroostig naar zijn infuuslijnen keek. Deze leken precies op de infuuslijnen met de dodelijke chemicaliën die zijn leven in de dodencel van Alabama zouden beëindigen. Ten slotte wendde hij zijn blik af, sloot zijn ogen en viel snel in slaap, alsof hij nu alvast oefende voor de diepste van alle slapen over precies zestig dagen.

Earl ging weer liggen en rammelde met de ketting die vastzat aan de handboei om zijn rechterpols, die weer was vastgemaakt aan een stevige, maar verroeste ijzeren ring in de muur.

'Ik ga weg,' brulde hij. 'Ze moeten de jachthonden maar alvast op me afsturen!' Daarna kreeg hij weer een hoestaanval die aanhield tot er een verpleger aankwam. Deze gaf hem wat water en een pil, plus een harde klap op zijn rug. Daarna hielp hij Earl om nog meer rechtop te zitten.

De verpleger wist waarschijnlijk niet waarom Earl naar de gevangenis was gestuurd en het zou hem misschien ook niets uitmaken als hij het wel wist. Iedere gevangene in deze maximaal beveiligde gevangenis had iets gedaan wat kennelijk zo walgelijk en zo gruwelijk was dat alle bewakers en andere personeelsleden daar volledig ongevoelig voor waren.

'Nu even rustig aan, Earl,' zei de verpleger. 'Je maakt het alleen maar erger.'

Earl kalmeerde, leunde weer tegen zijn kussen en keek hem toen aan. 'Kan dat dan? Erger worden, bedoel ik.'

De verpleger haalde zijn schouders op. 'Volgens mij kan alles erger

worden. En misschien had je daaraan moeten denken voordat je hier naartoe werd gestuurd.'

Earl zei: 'Hé knul, kan ik even een sigaret roken? Stop hem maar gewoon tussen mijn vingers en steek hem aan. Zal tegen niemand zeggen dat je dat hebt gedaan. Dat zweer ik op God en al die andere kul, hoewel ik niet gelovig ben.'

De verpleger werd bleek, alleen al bij het idee dat hij dat zou doen. 'Eh, ja, misschien als we nog in de jaren 1970 leefden. Je zit aan de zuurstof, verdomme! Dat is explosief, Earl, dat kan ontploffen.'

Earl grijnsde, waarbij hij een verkleurd gebit met heel veel gaten liet zien. 'Verdomme, ik word liever opgeblazen dan levend opgegeten door dat rotting in mijn lijf.'

'Ja? Maar de anderen hier niet. Weet je, dat is het probleem van de meeste mensen: dat ze alleen maar aan zichzelf denken.'

'Eén trekje maar, knul. Ik ben gek op Winston. Heb je Winston? Dat is mijn laatste wens. Die moet je vervullen. Net zoals mijn laatste maaltijd. Dat staat verdomme in de wet.' Hij rammelde met zijn ketting. 'Laatste sigaret. Die moet je me geven!' Hij rammelde nog luider. 'Die moet je me geven!'

De verpleger zei: 'Je bent bezig dood te gaan aan longkanker, Earl. Hoe denk je dat je daaraan komt? Ik zal je een tip geven: er is een verdomd goede reden voor dat ze die dingen kankerstukken noemen. Christus nog aan toe! Als je zó stom bent, mag je de goede God wel danken dat je nog zo lang hebt geleefd.'

'Geef me een sigaret, stomme rotzak!'

De verpleger had het nu helemaal gehad met Earl. 'Luister, ik moet voor heel veel patiënten zorgen. Hou je een beetje gedeisd, ouwe, oké? Ik wil niet gedwongen worden een bewaker te roepen. Albert heeft nu dienst in de ziekenboeg en die staat niet bepaald bekend om zijn zachtzinnige aanpak. Hij slaat je met een stok op je kop, doodziek of niet, daarna liegt ie in zijn rapport en dan is er niemand die dat aanvecht. Die vent is doodeng en trekt zich nergens iets van aan. Dat weet je best.'

Voordat de verpleger zich omdraaide, vroeg Earl: 'Weet je eigenlijk waarom ik hier ben?'

De verpleger zei grijnzend: 'Eens even denken. Omdat je doodgaat en de staat Alabama iemand zoals jij niet naar een beveiligde hospice overbrengt, zelfs niet nu je hen bakken met geld kost aan doktersrekeningen?'

‘Nee, ik bedoel dit gevangenisziekenhuis niet, maar de gevangenis,’ zei Earl dreigend met een lage stem. ‘Geef me nog wat water, wil je? Ik kan in deze verdomde plaats toch zeker wel water krijgen?’

De verpleger schonk een glas water in.

Earl dronk het gulzig op, veegde zijn gezicht droog en zei met nieuwe energie: ‘Kwam ruim twintig jaar geleden achter de tralies. Eerst alleen levenslang in een federale gevangenis, maar toen stopten ze me in de dodencellen. Kloterige advocaten. En de staat nam me te grazen, en de federale regering liet ze hun gang gaan. Die liet ze gewoon hun gang gaan. Heb ik rechten? Verdomme, ik heb niets als ze dat kunnen doen. Begrijp je wat ik bedoel? Alleen omdat ik haar heb vermoord. Had een lekker bed in een federale gevangenis, en moet je me nu eens zien. Durf te wedden dat ik kanker heb omdat ik hier zit. Weet ik gewoon. Zit in de lucht. Mag van geluk spreken dat ik nooit aids heb opgelopen.’ Hij trok zijn wenkbrauwen op en liet zijn stem dalen. ‘Je wéét dat ze dat hier oplopen.’

‘Eh, eh,’ zei de verpleger die op zijn laptop het dossier van een andere patiënt bekeek. Zijn laptop stond op een rolwagentje met afgesloten laden waarin medicijnen werden bewaard.

Earl zei: ‘Het is nu al twee decennia en bijna twee jaar. Verdomd lange tijd!’

‘Ja, dat heb je goed uitgerekend, Earl,’ zei de verpleger afwezig.

‘Toen was de eerste Bush nog president, maar die knaap uit Arkansas versloeg hem tijdens de verkiezingen. Zag ik op de tv toen ik hier kwam, in 1992. Hoe heet hij ook al weer? Ze zeggen dat hij half zwart is.’

‘Bill Clinton. En hij is niet half zwart. Hij speelde gewoon saxofoon en ging weleens naar de zwarte kerk.’

‘Klopt, die! Zo lang zit ik hier.’

‘Ik was toen zeven.’

‘Wat?’ brulde Earl en hij kneep zijn ogen halfdicht om beter te kunnen zien. Hij wreef afwezig over zijn pijnlijke buik.

De verpleger zei: ‘Ik was zeven toen Clinton werd gekozen. Mijn ouders hadden het er moeilijk mee. Ze waren republikein natuurlijk, maar hij kwam ook uit het zuiden. Volgens mij hebben ze op hem gestemd, maar wilden dat niet toegeven. Maakte niemand iets uit. Dit is Alabama immers. Een liberaal wint hier nooit. Heb ik gelijk of niet?’

‘*Sweet home Alabama*,’ zei Earl knikkend. ‘Heb hier lang gewoond. Had hier een gezin. Maar ik kom uit Georgia, knul, niet uit Alabama.’

‘Oké.’

‘Maar ik ben in deze gevangenis beland door wat ik in Alabama heb gedaán.’

‘Tuurlijk. Ach, wat maakt het uit. Georgia, Alabama, één pot nat. Het zou anders zijn als ze je naar New York of Massachusetts hadden gestuurd. Dat is verdomme net het buitenland.’

‘Om wat ik heb gedaan,’ zei Earl ademloos, nog steeds over zijn buik wrijvend. ‘Heb de pest aan ze, joden, kleurlingen, katholieken. Presbyterianen kan ik ook niet uitstaan.’

De verpleger keek hem aan en zei geamuseerd: ‘Presbyterianen? Wat hebben die je ooit aangedaan, Earl? Dat is net zoiets als wanneer je de Amish haat.’

‘Ze gilden als varkens die geslacht werden, dat zweer ik. Vooral joden en kleurlingen.’ Hij haalde zijn schouders op en veegde afwezig met zijn laken het zweet van zijn voorhoofd. ‘Verdomme! Maar eerlijk gezegd heb ik nog nooit een presbyteriaan vermoord. Die vallen gewoon niet zo op, snap je, maar als ik de kans kreeg deed ik het!’ Zijn glimlach werd breder en bereikte zelfs zijn ogen. En aan die blik was gemakkelijk te zien dat Earl Fontaine ondanks zijn leeftijd en zijn ziekte een moordenaar was. Nog altijd een moordenaar was. En altijd een moordenaar zou blijven tot aan de dag van zijn dood, die niet snel genoeg kon komen voor gezagsgetrouwe burgers.

De verpleger deed een laatje van zijn karretje van het slot en haalde er wat medicijnen uit. ‘Maar waarom zou je zoiets doen? Ik durf te wedden dat die lui je nooit iets hebben aangedaan.’

Earl hoestte wat slijm op en spuugde dat in zijn beker. Hij zei grimmig: ‘Ze leefden. Dat was genoeg voor me.’

‘Dan ben je daarom zeker hier. Maar je kunt het nog goedmaken met God, Earl. We zijn allemaal Gods kinderen. Je moet het goedmaken met Hem. Je zult Hem binnenkort zien.’

Earl lachte tot hij bijna stikte. Daarna kalmeerde hij en leek zijn gezicht te ontspannen. ‘Ik krijg bezoek.’

‘Dat is fijn, Earl,’ zei de verpleger, terwijl hij de gevangene in het bed naast Earl een pijnstillertafel gaf. ‘Familie?’

‘Nee. Ik heb mijn familie vermoord.’

‘Waarom dan? Waren het joden of presbyterianen of kleurlingen?’

‘Ik krijg bezoek,’ zei Earl. ‘Ik ben nog niet dood, snap je?’

‘Eh, eh,’ zei de verpleger en hij controleerde de monitor van de an-

dere gevangene. ‘Goed om de tijd die je nog rest te benutten, ouwe. De klok tikt door, weet je, voor ons allemaal.’

‘Ze komen me vandaag opzoeken,’ zei Earl. ‘Heb ik op de muur aan-gegeven, kijk maar.’

Hij wees naar de betonnen muur waar hij met zijn nagels de verf af had gekrabd. ‘Ze zeiden zes dagen en dat ze me dan zouden opzoeken. Ik heb zes tekenjjes gemaakt. Ben goed met cijfers. Mijn hoofd doet het nog altijd goed.’

‘Nou, doe ze de groeten maar van mij,’ zei de verpleger en hij liep weg met zijn karretje.

Later keek Earl naar de deur van de ziekenzaal waar nu twee mannen stonden. Ze droegen een donker pak met een wit overhemd, en hun zwarte schoenen waren glanzend gepoetst. De ene man droeg een bril met een zwart montuur. De andere zag eruit alsof hij net van de middelbare school kwam. Ze hadden allebei een bijbel bij zich en hadden een zachtaardige, eerbiedige blik. Ze leken respectabel, vreedzaam en gezagsgetrouw. Maar dat waren ze niet.

Earl ving hun blik. ‘Jullie komen mij opzoeken,’ mompelde hij. Zijn zintuigen waren opeens even helder als vroeger. Hij had weer een doel in het leven. Het was weliswaar vlak voor zijn dood, maar het was wel een doel.

‘Heb mijn gezin vermoord,’ zei hij.

Maar dat klopte niet helemaal. Hij had zijn vrouw vermoord en haar lichaam in de kelder van hun huis begraven. Ze hadden het pas jaren later gevonden. Daarom was hij hier en daarom was hij ter dood veroordeeld. Hij had misschien wel een betere verstopplek kunnen vinden, dacht hij, maar dat was niet zijn prioriteit geweest. Hij had het te druk gehad met het vermoorden van andere mensen.

De federale regering had het aan de staat Alabama overgelaten hem te berechten, te vonnissen en ter dood te veroordelen voor de moord op haar. Hij had een afspraak voor een bezoek aan de dodenkamer van Alabama in de Holman Correctional Facility vlak bij Atmore. Sinds 2002 doodde de staat Alabama je met een dodelijke injectie. Maar sommige voorstanders van de doodstraf pleitten voor terugkeer van ‘Old Sparky’: de uitvoering van de doodstraf van ter dood veroordeelden door elektrocutie.

Maar daar maakte Earl zich niet druk over. Zijn beroep sleepte nu al zo lang dat hij nooit zouden worden geëxecuteerd. Dat kwam door zijn

kanker. Ironisch genoeg stond in de wet dat een gevangene in goede gezondheid moest verkeren om ter dood te worden gebracht. Toch behoedde dit hem alleen maar van een snelle, pijnloze dood, zodat de natuur hem een langgerekte, veel pijnlijkere dood kon bezorgen in de vorm van een volledig uitgezaaide longkanker. Sommigen zouden dat gerechtigheid noemen. Hij noemde het gewoon domme pech.

Hij wenkte de twee mannen.

Hij had zijn vrouw vermoord, voor de zekerheid. En hij had vele anderen vermoord, hoeveel precies wist hij niet meer. Joden, kleurlingen, misschien een paar katholieken; dat wist hij niet zeker. Misschien had hij zelfs een presbyteriaan vermoord. Verdomme, dat wist hij niet eens! Ze hadden immers geen identiteitsbewijs bij zich waarop stond wat hun geloof was. Iedereen die hem voor de voeten liep, was iemand die vermoord moest worden. En hij had zich voor de voeten laten lopen door zo veel mogelijk mensen als maar mogelijk was.

Nu was hij aan een muur geketend en was hij stervende. Maar toch moest hij nog iets doen.

Om precies te zijn: er was nog één iemand die hij moest vermoorden.

2

De mannen hadden er niet angstiger uit kunnen zien. Het was alsof het gewicht van de wereld op hun schouders rustte.

Wat ook zo was.

De president van de Verenigde Staten zat aan het hoofd van de kleine tafel. Ze zaten in het Situation Room-complex in de kelder van de West Wing van het Witte Huis, ook wel de Woodshed genoemd. Kennedy had dit complex na het Varkensbaai-fiasco laten bouwen, omdat hij het gevoel had dat hij het leger niet meer kon vertrouwen. Hij wilde dat een aantal mensen de rapporten van het Pentagon evalueerde. De bowlingbaan van Truman werd opgeofferd voor de aanleg van het complex dat in 2006 grootscheeps werd gerenoveerd.

Eén analist bemande tijdens Kennedy's presidentschap de Situation Room tijdens een ononderbroken dienst van vierentwintig uur en sliep daar dan ook. Later werd het complex vergroot om ruimte te maken voor de DHS (het Department of Homeland Security – de Binnenlandse Veiligheidsdienst) en het kantoor van de stafchef van het Witte Huis. Maar het complex werd gerund door de staf van de NSC, de National Security Council. Vijf 'Watch Teams', bestaande uit een stuk of dertig zorgvuldig gescreende medewerkers, bemanden de Situation Room vierentwintig uur per dag. Het voornaamste doel was de president en zijn staf elke dag op de hoogte houden van belangrijke kwesties, en onmiddellijke en veilige communicatie met elke locatie ter wereld mogelijk maken. Er was zelfs een veilige verbinding met Air Force One voor het geval de president op reis was.

De Situation Room zelf was groot. Er was plaats voor dertig of meer mensen, en aan de muur hing een groot videoscherm. Vóór de renovatie was al het houtwerk mahoniehout, maar nu waren de muren hoofdzakelijk bekleed met 'fluister'-materialen die bescherming boden tegen elektronische af luisterapparatuur.

Vanavond zaten de mannen niet in de grote vergaderzaal of in de

briefing room van de president, maar in een kleine vergaderzaal. Er hingen videoschermen aan de muur met daarboven een rij wereldtjidsklokken, en er stonden zes stoelen.

Slechts drie ervan waren bezet.

De stoel van de president stond zo dat hij gemakkelijk naar de videoschermen kon kijken. Rechts van hem zat Josh Potter, de nationaal veiligheidsadviseur. Links van de president zat Evan Tucker, hoofd van de CIA.

Dat was alles. De *need to know*-cirkel – de mensen die dit moesten weten – was heel klein. Ze zouden al gauw via een veilige videolink gezelschap krijgen van een vierde persoon. De stafleden die normaal in de Situation Room aanwezig waren, waren niet welkom bij deze bespreking en het videogesprek dat straks zou plaatsvinden. Er was maar één persoon die dit contact zou leggen, en zelfs die persoon mocht niet horen wat er werd gezegd.

Normaal zou de VP ook bij een dergelijke bespreking aanwezig zijn. Maar wanneer dat wat ze van plan waren fout ging, zou de vicepresident misschien de leiding van het land op zich moeten nemen, omdat de kans op impeachment voor de president groot was. Dus moesten ze ervoor zorgen dat hij buiten schot bleef. Een impeachment, het gedwongen aftreden van de president wegens een politiek misdrijf, zou een ramp zijn voor het land. En het zou een ramp zijn als de VP ook gedwongen was af te treden. De Grondwet gebood dat de leiding van het land in dat geval in handen kwam van de Voorzitter van het Huis van Afgevaardigden. En niemand wilde dat het hoofd van wat heel goed de slechtst functionerende groep in Washington genoemd kon worden het land opeens zou leiden.

De president schraapte zijn keel en zei: ‘Dit zou ofwel iets heel bijzonders kunnen worden, of het einde.’

Potter knikte, net als Tucker. De president keek naar het hoofd van de CIA. ‘Is dit betrouwbare informatie, Evan?’

‘Uiterst betrouwbaar, meneer. Sterker nog, niet om onszelf op de borst te kloppen, maar dit is de prijs voor bijna drie jaar inlichtingenwerk, uitgevoerd onder de meest moeilijke omstandigheden. Dit is zelfs nog nooit eerder gedaan.’

De president knikte en keek naar de klokken boven de beeldschermen. Daarna vergeleek hij de tijd op zijn horloge hiermee en stelde zijn horloge een beetje bij. Hij leek de afgelopen vijf minuten vijf jaar ouder geworden.

Iedere Amerikaanse president moest beslissingen nemen die de wereld op zijn grondvesten konden doen schudden. In ontelbare situaties gingen de eisen die aan deze functie werden gesteld het vermogen van één mens ver te boven. Toch vereiste de Grondwet dat deze functie door slechts één persoon werd uitgeoefend.

Hij ademde langzaam uit en zei: 'Ik hoop dat dit goed uitpakt.'

Potter zei: 'Mee eens, meneer.'

'Het zál goed uitpakken,' zei Tucker. 'En de wereld zal er veel beter door worden.' Hij voegde eraan toe: 'Ik heb een professioneel verlanglijstje, meneer, en dit is de nummer twee, meteen na Iran. Op een bepaalde manier zou het eigenlijk nummer één moeten zijn.'

Potter zei: 'Vanwege die kernbommen.'

'Natuurlijk,' zei Tucker. 'Iran wil kernbommen, maar deze klootzakken hebben ze al. Nog even en dan kunnen ze daarmee de VS bedreigen. Als we dit doen, denk ik dat Teheran zich wel even achter de oren zal krabben. Misschien vangen we hiermee wel twee vliegen in één klap.'

De president hief zijn hand. 'Ik weet het, Evan. Ik heb alle briefings gelezen. Ik weet wat er op het spel staat.'

Het scherm flikkerde en er kwam een stem uit de luidspreker in de muur: 'Meneer de president, de verbinding is klaar.'

De president schroefde het dopje van een waterfles dat voor hem stond open en nam een grote slok. Hij zette de fles neer en zei kortaf: 'Toe maar.'

Het scherm flikkerde nog een keer en toen verscheen het beeld. Ze zagen een kleine man van in de zestig, met een sterk gerimpeld en zon-gebruind gezicht. Er liep een wit streepje langs zijn haargrens, waar de pet die hij normaal gesproken droeg de huid tegen de zon beschermde. Maar nu was hij niet in uniform. Hij droeg een grijs colbert met een hoge, stijve boord. Hij keek hen strak aan.

Evan Tucker zei: 'Dank u wel dat u vanavond met ons wilt praten, generaal Pak.'

Pak knikte en zei, in aarzelend maar duidelijk gearticuleerd Engels: 'Het is goed elkaar te spreken, en elkaar in de ogen te kunnen kijken.' Hij glimlachte, waarbij hij zijn glanzende gebit liet zien.

De president probeerde terug te glimlachen, maar het ging niet van harte. Hij wist dat Pak zijn leven zou verliezen als zijn rol bekend werd. Maar zelf had hij ook veel te verliezen. 'We hebben waardering

voor het bereikte niveau van samenwerking,' zei hij.

Pak knikte. 'Onze doelen zijn dezelfde, meneer de president. We zijn al veel te lang geïsoleerd geweest. Het wordt tijd dat wij onze plaats aan de tafel van de wereld innemen. Dat zijn we ons volk verplicht.'

Tucker zei bemoedigend: 'Daar zijn we het helemaal mee eens, generaal Pak.'

'Alles ontwikkelt zich zoals gepland,' zei Pak. 'Daarna kunt u met uw aandeel beginnen. U moet uw beste mensen sturen. Zelfs met mijn hulp is dit een bijzonder lastig doelwit.' Pak stak zijn wijsvinger op en zei: 'Dit is het aantal kansen dat we krijgen. Niet meer, niet minder.'

De president keek naar Tucker en toen weer naar Pak. 'Natuurlijk sturen wij onze allerbeste mensen voor iets wat zo belangrijk is.'

Potter vroeg: 'Zijn we zeker van zowel de inlichtingen als de steun?'

Pak knikte. 'Volkomen zeker. Dat hebben we aan uw mensen doorgegeven en zij hebben dat ook bevestigd.'

Potter keek naar Tucker, die knikte.

'Als dit wordt ontdekt,' zei Pak, waarop ze allemaal naar hem keken, 'als dit wordt ontdekt, verlies ik mijn leven. En Amerika, jullie verlies zal veel groter zijn.' Hij keek de president recht aan en nam er de tijd voor om zijn volgende woorden zorgvuldig te kunnen kiezen: 'Daarom heb ik om deze videovergadering gevraagd, meneer de president. Dan offer ik niet alleen mijn eigen leven op, maar ook dat van mijn familie. Zo gaat dat hier, weet u. Dus wil ik uw volledige verzekering dat wij, als we hiermee doorgaan, dat samen doen, wat er ook gebeurt. U moet me aankijken en tegen me zeggen dat dit zo is.'

De president werd lijkbleek. Tijdens zijn presidentschap had hij al veel belangrijke beslissingen genomen, maar geen enkele beslissing was zo moeilijk of zwaarwichtig geweest als deze. Hij keek niet naar Potter of Tucker voordat hij antwoord gaf, maar hij bleef Pak aankijken. 'Uw hebt mijn woord,' zei hij met een sterke, heldere stem.

Pak glimlachte, waarbij hij zijn perfecte gebit weer liet zien. 'Dat wilde ik horen. Samen dus.' Hij salueerde voor de president, die dit gebaar kort beantwoordde.

Tucker drukte op een knopje in de console voor hem, waarop het scherm weer zwart werd.

De president ademde hoorbaar uit en leunde achterover in zijn leren stoel. Hij transpireerde, ook al was het koel in het vertrek. Hij veegde een zweetdruppel van zijn voorhoofd. Wat ze van plan waren,

was absoluut illegaal. Een politiek misdrijf waarvoor hij kon worden aangeklaagd. En anders dan de presidenten die voor hem waren aangeklaagd, twijfelde hij er niet aan dat de Senaat hem zou veroordelen.

De president citeerde heel zacht een dichtregel: *'Into the breach rode the five hundred.'* Potter en Tucker hoorden het wel en knikten beamend.

De president boog naar voren en keek Tucker strak aan: 'Er is geen foutenmarge. Geen enkele. Wanneer er ook maar de kleinste aanwijzing is dat dit bekend wordt...'

'Meneer, dat zal niet gebeuren. Dit is de eerste keer dat we daar op zo'n hoge positie een bondgenoot hebben kunnen plaatsen. Vorig jaar is geprobeerd een aanslag op de leiding te plegen, zoals u weet. Op straat in de hoofdstad, maar die is mislukt. Dat waren laaggeplaatste binnenlandse bronnen en het had niets met ons te maken. Onze aanval zal snel en goed gebeuren. En die zal slagen.'

'Je team is al ter plaatse?'

'Wordt samengesteld, en dan worden ze grondig gescreend.'

De president keek hem scherp aan. 'Grondig gescreend? Wie wil je verdomme inzetten?'

'Will Robie en Jessica Reel.'

Potter stamelde: 'Robie en Reel?'

'Ze zijn absoluut de besten die we hebben,' zei Tucker. 'Denk maar aan wat ze met Ahmadi hebben gedaan.'

Potter keek Tucker onderzoekend aan. Hij kende elk detail van die missie en wist dus ook dat het niet de bedoeling was geweest dat Reel of Robie het zou overleven. Langzaam zei hij: 'Maar met Reels achtergrond. Wat jij denkt dat ze heeft gedaan. De mogelijkheid dat zij...'

Tucker viel hem in de rede. Normaal gesproken was dat ongehoord. Je liet de president uitpraten. Maar vanavond leek Evan Tucker alleen te zien en te horen wat hij wilde zien en horen. 'Zij zijn de besten, meneer, en daar hebben we de besten nodig. Zoals ik al zei, met uw goedkeuring, zullen ze grondig worden gescreend om ervoor te zorgen dat zij op het hoogste niveau kunnen presteren. Maar voor het geval ze niet door de screening komen, heb ik een ander team, bijna even goed en zeker in staat om de missie uit te voeren. Maar de voorkeur gaat duidelijk niet uit naar Team B.'

Potter zei: 'Waarom gebruik je dat back-upteam niet gewoon? Dan is die screening helemaal niet nodig.'

Tucker keek naar de president. ‘We moeten het echt op deze manier doen, meneer, om een aantal redenen. Redenen die u, daarvan ben ik overtuigd, ook kent.’

Tucker had zich al weken op dit moment voorbereid. Hij had zich verdiept in het verleden van de president, in zijn tijd als opperbevelhebber. Hij had zelfs de hand kunnen leggen op een oud psychologisch profiel van de man dat jaren geleden was opgesteld toen hij zich kandidaat had gesteld voor het Congres. De president was slim en deskundig, maar niet slim genoeg, en niet deskundig genoeg. Dat betekende dat hij lichtgeraakt was en dus liever niet toegaf dat hij niet altijd de slimste en de best geïnformeerde persoon in het vertrek was. Sommige mensen beschouwden die karaktertrek als een kracht. Maar Tucker wist dat dit een ernstige zwakte was waar hij gebruik van kon maken.

En dat ging hij doen ook. Nu!

De president knikte. ‘Ja, ja, dat is zo.’

Tuckers gezicht bleef onbewogen, maar inwendig slaakte hij een zucht van opluchting.

De president leunde naar voren. ‘Ik heb respect voor Robie en Reel. Maar nogmaals, er is geen foutenmarge, Evan. Screen ze dus grondig en zorg ervoor dat ze hier echt helemaal klaar voor zijn. Anders gebruik je Team B. Ben ik duidelijk?’

‘Heel duidelijk,’ zei Tucker.